

jan vääristelyä vastaan. Toiselta puolen he tietävät, että Toverittaren kautta voidaan edistää Kolman Kansainvälisen aatteita, joita Raivaaja itse vastustaa.

Mutta pelkät rehelliyydellä kerskumiset eivät tässä auta, sillä tosiasiat puhuvat toisella kielellä. Vetoamalla sos. puolueen St. Louisin konventionin sotavastaiseen julistukseen, jonka laatiminen varsinaisesti tapahtui vasemmistoinen painostuksesta, koettavat oikeistolaisemme päästä palkkähästä. Ne unohtavat puhumisen siitä tosiasista, että tämä päätös jäi vain paperille, että se jäi vain pelkkäsi teoriaksi, jota ei yritettykään käytäntöön sovitaa. Sen parhaiten osoittaa se seikka, että S. P. yhä uudelleen ja uudelleen antoi edustajansa Meyer Londonin kongressissa käyttää äänioikeuttaan nimenomaan vastoin mainitun julistuksen periaatetta, vieläpä asetti uudelleen samaisen miehen edustajaehdokkaakseen puolustamalla tätä tekoaan sillä, että "yksiinkin mätä sosialistinen kongressimies on parempi kuin ei ketään."

Tuoreessa muistissa on sekin, miten oikeistolaisemme tervehtivät suurella innostuksella Venäjän ensimmäistä, porvarillista, vallankumousta, sekä myöskin miten hiljaa ne olivat silloin kun todellinen sosialistinen vallankumous Venäjällä tapahtui, kun siellä työläisten tasavalta perustettiin. Jos Raivaajassa jotain sanottiinkin asiasta, niin oli se pelkkää solvasia ja tämän vastaperustetun, ensimmäisen työväenvaltion kukistumisen toivomisia. Vasta sitten kun Washingtonista alkoi kuulua ensimmäisiä myöntelyjä työväen tasavallan olemassaolosta, niin vasta silloin näkivät sos. puolueessa roikkuvat oikeistolaisemmekin viisaaksi tunnustaa, että Venäjällä oli työväenvalta olemassa. — Vetoamus siihen, että satoja sos. puolueen jäseniä joutui vankilaan sodan aikana ei mitenkään muuta S. P:n kelpaamattomuutta amerikkalaisen työväenliikkeen ohjaajana. Siitäkin huolimatta se on se sama Bergerin ja Hillquitin reformipuolue. Myönnettäkään, että taistelustamme ei ole puuttunut persoonallista rohkeutta, mutta nämä uhraukset olivat vain pintailmiöitä ja yksilöllistä laatua ja jäivät tehottomiksi, koska S. P:lla ei ollut, eikä ole joukkoja takanaan, siksi, että S. P. ei jaksanut pysyä itse taistelun tasolla, vaan riisti joukoilta vaikutusmahdollisuuden puolueen kurssin määrittelyssä.

Ero oikeiston ja vasemmiston välillä kaikkialla maailmassa on niin selvä, että ei sitä tarvitse yrittää sekottaa jollakin keukustalais-kamoflaasilla. Voidaan kylläkin käyttää kirjotuksissaan vallankumouksellisia sanoja, mutta tosiasiat tuomitsevat kautskyläisemme vastavallankumoukselliseksi. Kautskyläinen suunta, joka edustaa kapitalistisen parlamentin muuttamista "puhtaasti demokraattiseksi" on aula mahdollisuus. Kapitalistisen valtion täytyy muuttua imperialististen olosuhteitten vallitessa yhä despoottisemmaksi, yhä enemmän riippuvaiseksi ei suinkaan "kansan tahdosta" vaan finanssikapitaalilta. Tästä syystä tuo niin "hedelmällinen maaperä työväentaisteluille", joista raivaajalaiset niin mielellään puhuvat, on silkkaa hölynpölyä ja tarkoittaa vain luokkien keskinäistä sopusointua ja yhteistoimintaa, joka täydellisesti työntää syrjään ja kiertää proletariaatin johtokoussua vallan saamiseksi köyhälistön omiin käsiin.

Kolmas Kansainvälinen selittää, et-

tä kapitalistista valtiota ei voida käyttää sosialismin pyrkimisessä, vaan että se on vallattava, sen koneisto hävitettävä ja tilalle pystytettävä työväenluokan luokkaherruutta vastaava valtiokoneisto. Kysymys diktatuurista on yksi niistä tärkeimmistä kysymyksistä, joissa periaattemme eroaa oikeistosta ja kaikista keskustalaisuudella ratsastavista maaperän tunnustelijoista. — Nämä tärkeät periaatteelliset eroavaisuudet selitetään oikeistolaisemme taholta kuitenkin vain "menettelytapakysymyksiksi". Ne sanovat, että kyllähän mekin pyrimme sosialismin, mutta "puhtaasti demokraattista" tietä. Diktatuuri on "demokratian häpäisemistä", "kansanvallan solvaamista", "kapitalistien-vähemmistöiltä ei saa riistää toimintavaltaa, koska työväestö suurella enemmistöllään ne kyllä pystyy hallitsemaan."

Nuo oikeistolaisemme, Kautsky'n esittämät väitteet eivät pidä paikkaansa. Lukuisat vallankumoukselliset kokemukset kumoavat ne täydellisesti ja sitäpaitsi ne ovat selvässä ristiriidassa Marxin ja Engelsin oppien kanssa. Marx ja Engels selittivät suoraan, että demokraattia minään ihanteellisena vesivellinä ei voi tulla kysymykseenkään, vaan milloin demokraattista työn tasavallassa voi puhua, niin merkitsee se vain hyödyllisten tuottajien keskinäistä kansanvaltaa, jolle entinen riistäjäloukka ei voi päästä osalliseksi. Jos riistäjät saisivat näitä oikeuksia nauttia, niin ne sitä käyttäisivät vain oman etu-oikeutetun asemansa palauttamiseksi.

Rehelliyydellä kerskumattakin voimme sanoa, että kun sosialismin oppien "oloihin soveltaminen" tai muokkaaminen sellaisiksi, että ne kelpaavat liberaalisten nationalistien tulevaisuuden toiveiksi ja muodostuvat sosialismin vastakohdiksi, olisi jo syytä tarkistaa, että eikö tuossa "muokkaamisessa" pilkistä esiin halu myöskin "fiksailla" periaatteellisia käsitteitä, ja eikö siinä tule esille perimäinen pyrkimys luopua luokkataistelusta kokonaan.

Maissi H.

Työläis-äidit

Työläisäideille ei tämän nykyisen riistojärjestelmän aikana anneta suurta arvoa. Kapitalistinen järjestelmä pitää heitä vain niinkuin koneina, jotka luovat uutta työvoimaa, uusia rikkauksien luoja riistajärmeijälle. He ovat teollisuuden vararmeijana samalla kertaa, ovat työläisjoukkoa, joka niin tärkeistä merkityksestä on liikevoittojen tuottamista varten mailman kapitalistiluokalle.

Nyt ovat mailman kapitalistit saattaneet yhteiskunnan vararikko tilaan, kaaokseen, työläiset ostokyvottomiksi. Nyt ei tarvita näitä rikkauksien luoja, heitä kulkee joutilaina, kulkee joukottain kaupunkien katuja rahan ja leivänsä. Kerjäävät niiltä, joilla vielä sattuu jotain jällellä olemaan, ja jotka vielä ovat saaneet käivartensa kaupaksi. Viimemainitut haluavatkin, sikäli kun voivat, auttaa osatovereitaan, että onnettomat kulkijat saisivat jotain nälkäänsä haikuttamiseksi, hengen ylläpitämiseksi. Nämä kaikki ovat työläisäitien poikia ja tyttäriä.

On suuri joukko äitejä, jotka pelolla, huolissaan odottavat uusien lasten syntymää, lisää taakkaa, lisää vastuunalaisuutta, enemmän kuormaa ja vastoinkäymistä. Yksi suu lisää

LIIKKEENHOITAJAN NURKKA

Toverittaren asiamiehille ja lukijoille

Räsyistä tehdään paperia; paperista tehdään rahaa; rahat synnyttää pankkeja; pankit antavat lainoja; lainat synnyttävät kurjuutta; kurjuus tuottaa räsyjä. Siinä räsyn tarina, räsynuotilla, räsylläisen laulamana.

Ylläoleva räsytarina muistuttaa työläisen omaa kohtaloa. Työläiset ovat jo vuosituhansia vierineet ja kiertäneet samantapaisessa Grottemyllyssä; ja nyt on aika jo pyrkiä siitä vapautumaan.

Maailman köyhälistö vapautuu räsyn kohtalosta ainoastaan sosialismin kautta. Sosialismin tunteminen on välttämätön jokaiselle työläiselle. Sosialismia tuntemaan oppii työläinen parhaiten sosialistisen sanomalehden kautta.

TOVERITAR ON SOCIALISTINEN SANOMALEHTI. LEVITTÄKÄÄMME TOVERITAR JOKAISEN SUOMALAISEN LUETTAVAKSI.

Toveruudella, TOVERITTAREN LEVITYSOSASTO, Box 99, Astoria, Oregon.

perheessä merkitsee jo paljon ennestäänkin kyllin puutteellisessa elämässä. Ennestäänkin ahdas tila käy ahdaammaksi, ennestäänkin ohut leipä ohuemmaksi.

Ketä koskee kaikkein raskaaimmin silloin, kun perheensä on työttömänä. Äitiä tietenkin! Eikö juuri äiti anna ravintoa lapsilleen, eikö juuri äideiltä olla ensin palasta pyytämässä. Äiti saa aina laskea miten saisi kaikkien suuhun ravinnon riittämään, ja miehen työssä ollessakin on pakko laskea tarkkaan, että menot ja tulot pysyvät tasan. On katsottava, että vähällä saa paljon, ja selainen lasku on vaikeaa!

Eikö se ole äiti, joka ensiksi ja viimeksi saa nousta hoitamaan lapsia, tekemään työtä pitkiä päiviä, ahertaa aamusta iltaan. Ja kuitenkin tälle äidin armoittoman raskaalle työlle aina annetaan niin kovin vähän arvoa. Useinpa sitä väheksytään meidän omaan luokkaan kuuluvien miestenkin taholta. Kun työläisäiti saa lapsensa suuremmiksi, niin loppuuko häneltä sitten huoli? Ei suinkaan! Monet äidit saavat lähettää lapsensa ansaitsemaan leipäänsä jo silloin, kun lapset ovat vasta lapsia, jolloin olisi leikin aika, eikö työn! Silloin saavat lähteä mailmalle riistäjille tuottamaan liikevoittoa, kun vielä pitäisi istua koulun penkillä. Täytyy lähettää lapsensa mailmaan, jossa vaara uhkaa joka askeleella.

Jos työläisäiti saa lapsensa pitää koulussa, siellä taas oma vaaranalaisuutensa on vastassa. Porvarillisissa kouluissa työläisten lapsiin juurrutetaan harhaanjohtavia ajatuksia ja käsitteitä, jotka eivät ole työväen luokkajoukon mukaisia lainkaan. Heille kouluissa opetetaan, että jokaisella on mahdollisuus kohota kuinka korkealle tahansa, jos vain on kyllin lujaa tahtoa ja kykyä. Useat äidit eivät voi näitä harhakäsityksiä lapsistaan poistaa ja vain siitä syystä, kun heillä itsellään ei ole sen parempaa käsitystä asioista, kun ei ole asiat lainkaan selvillä. Monet äidit ovat niin työn ja huolien rasittamia, että heillä ei ole aikaa eikä halua huolehtia lastensa henkisestä kasvatuksesta, siksi ovat lapset kyllin herkkiä alistumaan viettelyksiin.

Ja toiselta puolen on vaaranalaisuus siinä, että kapitalistit ovat pu-

riksaneet palkat niin perin kehoiksi, että niillä ei voi kunnolla elää, joka taas osaltaan pakottaa rikoksiin tielle. Ei voi palkoilla kunnollisesti elää, puhumattakaan huivituksista. Siksi tilastot puhuvatkin niin hirvittävästi kieltä, mutta harvat äidit käsittävät että vain yhteiskunnassa on siihen kurjuuteen pohjimmainen syy.

Tuo sivistyksen kukka, prostitutio, turmelee niin äärettömän paljon työläisten tyttäriä, vetää ammottavaan kaitaansa nuoret työläisnaiset. Hiljattain juuri on todettu se, että tässäkin maassa viime vuoden aikana hävisi tietymättömiin 65,000 nuorta tyttöä. Poikiimme juurtuu monet paheet, kun heillä on viettelijöinä peliluolat, kapaikat ja muut pahepesät.

Ja kaikissa näissä paikoissa poikkeuksellisesti turmeltu juuri työläisäitien tyttäriä ja poikia. Kuka voi mitata ne tuskan kynneleet ja unettomat yöt, joita työläisäidit saavat kokea, ovat saaneet kärsiä lokaan poljettujen lapsiensa tähden.

Saavatko työläisäidit huojennusta oloihinsa?

Kyllä! Saavat, mutta sitten vasta, kun tämä riistojärjestelmä on poistettu ja tilalle asetettu parempi, se on sosialistinen yhteiskuntajärjestelmä. Silloin vasta saavat työläisäidit sen arvon, joka heille todella kuuluu.

Katsokaamme esim. Neuvosto-Venäjää, miten siellä on voitu saada aikaan sisäisiä parannuksia, vaikka sen on täytyntä taistella kaiken aikaa ulkonaisia vihollisia vastaan. Siellä on huojennettu äitien elämää, siellä ovat äidit saaneet vapaaviikkoja ja muita parannuksia oloihinsa. Äidit niinollen voivat synnyttää terveitä jälkeläisiä. Neuvosto-Venäjällä on tehty paljon uudistuksia lasten huoltoajalla, niiden ruokkimisessa ja kasvattamisessa, sekä yleisessä opettamisessa. Siellä on tehty niin paljon kun niin vaikeissa olosuhteissa on voitu tehdä. Siis vasta sosialistisessa yhteiskunnassa putoaa se raskas huolien taakka pois äitien hartioilta, taakka, joka heitä nyt raudan raskaana painaa. Kun tulee se huojennus, niin silloin ei äitien tarvitse huolissaan odottaa lastensa syntymää, kun äiti tietää, että lapsen elämä on turvattu, hän tietää, että uudessa yhteiskunnassa tervehditään jokaista tulokasta ilolla. Silloin ei äitien enää tarvitse pelä-